

LaRouches Strategiske Forsvarsinitiativ: En amerikansk-sovjetisk aftale for fred og udvikling

Af Jeffrey Steinberg

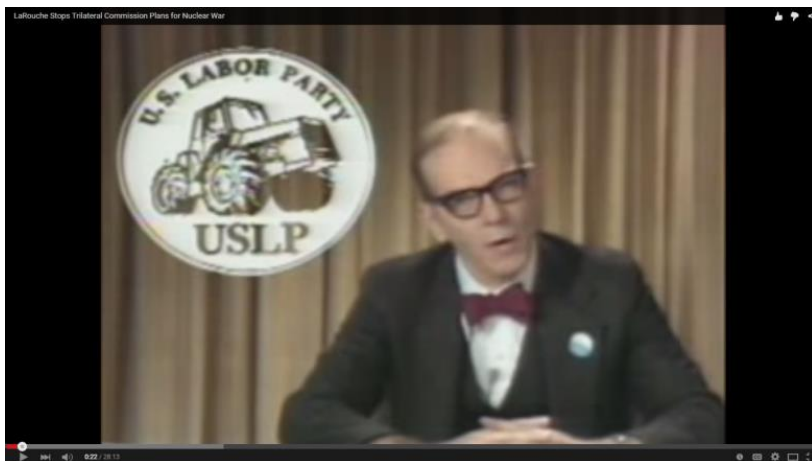
23. maj 2015 – I begyndelsen af 1977 henvendte en gruppe patriotiske efterretningsregeringsfolk, de fleste veteraner fra krigstidens Office of Strategic Services (OSS), sig til Lyndon LaRouche og indledte et næsten 40 år langt samarbejde, der består den dag i dag. Selv om de var tilknyttet forskellige tjenester – nogle officielle, andre private – var de alle en del af institutionen det amerikanske præsidentskab.

Den umiddelbare udløser for deres henvendelse var LaRouches halve times Tv-udsendelse i bedste sendetid aftenen før valget i 1976, hvor han, som præsidentkandidat for det amerikanske Labor Party, advarede om, at en stemme for Jimmy Carter var en stemme for organisationen den Trilaterale Kommission, der var forpligtet på en termoklear konfrontation med Sovjetunionen. LaRouches udsendelse forklarede den Trilaterale Kommissions dagsorden og persongalleri og advarede, på profetisk vis, om, at en sejr til Carter ville eskortere disse trilaterale tilhængere ind på hver eneste nøglepost i regeringen inden for national sikkerhed, udenrigspolitik og økonomi.

Det budskab, som disse patrioter overbragte hr. LaRouche, var ligefremt: Hans vurdering af, at den Trilaterale Kommission ville overtage Det Hvide Hus, var korrekt, og han blev bedt om at blive en del af en patriotisk modstand mod den reelle fare for en atomkrig.

LaRouche var ikke en nybegynder mht. det amerikanske præsidentskab. Som soldat i Hærens Lægekorps på Kina-Burma-Indien-scenen under Anden Verdenskrig havde han reageret stærkt på præsident Franklin Roosevelts død i april 1945 med advarslen om, at en »stor præsident« var blevet afløst af en »lille mand«, Harry S. Truman.

Hjemvendt i USA i 1948 havde han skrevet til gen. Dwight David Eisenhower og indtrængende opfordret

Lyndon LaRouche på nationalt Tv, den 1. november 1976. <https://www.youtube.com/watch?v=gxSKP2JEY9A>

ham til at opstille som præsident det år, som kandidat for det Demokratiske Parti. Eisenhower havde svaret LaRouche skriftligt og forklaret, at han endnu ikke var klar til at stille op som præsident, men satte pris på det opmuntrende budskab. Efter at have tilbragt 1950'erne og begyndelsen af 1960'erne med at bekæmpe McCarthyismens svøbe, havde LaRouche kastet sig ud i politisk aktivisme i 1960'erne, i kølvandet på mordet på præsident John F. Kennedy. I August 1971 havde han i en lederartikel i den ugentlige avis *New Solidarity*, som han havde stiftet, advaret om, at da Nixon trak stikket ud for Bretton Woods-systemet (fastkurs og 'valutaslangen'), havde han dømt sit eget præsidentskab til undergang og sat USA på en kurs mod økonomisk ruin gennem Wall Streets tøjlesløse, spekulative udplyndring af realøkonomien.

Henvendelsen til ham i begyndelsen af 1977, der i realiteten gjorde ham til en del af en gruppe, der havde en position inden for den amerikanske præsidentielle institution, var en opgradering af et i forvejen langvarigt for-

hold med den amerikanske, føderale regerings udøvende grens magt og ansvar. LaRouche var mere end parat til at påtage sig dette ansvar.

Visionen om det Strategiske Forsvarsinitiativ

I maj 1977 udgav *Aviation Week* en redegørelse for gen. George Keegans vurdering af, at Sovjetunionen havde skabt betydelige gennembrud i partikelstrålelasere, der kunne give Moskva et strategisk forspring i udviklingen af forsvarssystemer imod indkommende atomvåben. LaRouche, der tidligere havde stiftet Fusion Energy Foundation, så værdien af gen. Keegans advarsler. Keegan var for nylig gået på pension fra en stilling som chef for Luftvåbenets Efterretningstjeneste, hvor havde vundet sig et ry som en selvstændig, barsk, strategisk analytiker.

Gennem sine nyligt etablerede bånd til patriotiske nøgleelementer i det amerikanske efterretningssamfund, intervererede LaRouche direkte for at lancere det, der senere skulle blive kendt som Strategic Defence Initiative (SDI) (Strategisk Forsvarsinitiativ). LaRouche opfordrede til et samarbejde mellem USA og Sovjetunionen for helt at udforske udsigten til stråleforsvar og fremførte, at et sådant fælles, sovjetisk-amerikansk projekt kunne frembringe en afslutning på den sindssyge doktrin med Mutually Assured Destruction (MAD) (Gensidigt Garanteret Ødelæggelse), under hvilken menneskeheden konfronteredes med en konstant trussel om termonuklear tilintetgørelse.

Via de tidligere OSS-kredse og andre kanaler udviklede LaRouche samarbejdslinjer til Ronald Reagan, den tidligere guvernør for Californien, som allerede blev anset for at være den førende kandidat til nomineringen af det Republikanske Partis præsidentkandidat i 1980. Reagan var kommet til de samme konklusioner som LaRouche om galskaben i MAD, i store træk på grund af hans (LaRouches) samarbejde med dr. Edward Teller fra Lawrence Livermore National Laboratory i Californien.

Da LaRouche gik ind som kandidat i det Demokratiske Partis primærvalg til 1980, baserede han meget af sin kampagne på fremstødet for samarbejde med Sovjetunionen om stråleforsvar. Han fortsatte sin nådesløse kampagne for at afsløre den Trilaterale Kommission, idet han nu fokuserede sin opmærksomhed på et andet medlem af TK, der stillede som præsident, den republikanske kandidat George H.W. Bush.

Under en præsidentkandidat-debat i New Hampshire, sponsoreret af National Rifle Association i begyndelsen af 1980, fik LaRouche lejlighed til at tale direkte med Reagan, og de to mænd indledte et personligt samarbejde, der skulle få historiske konsekvenser, og som kulminerede i præsident Reagans landsdækkende tale i Tv den 23. marts 1983, hvor han annoncerede lanceringen af det Strategiske Forsvarsinitiativ (SDI).

Præsident Reagan annoncerer SDI på landsdækkende Tv, 23. marts 1983.

Da Reagan blev valgt til præsident i et jordskredsvalg over den siddende Jimmy Carter, trak Reagan og en kreds af hans nære rådgivere LaRouche yderligere ind i præsidentskabet. Fra begyndelsen af 1981 etablerede LaRouche, først i CIA's regi, og senere i det Nationale Sikkerhedsråds regi, en kanal for dialog ad bagdøren (så at sige) med højtplacerede, udnævnte, sovjetiske regeringsfolk, der var udstationeret på den Sovjetiske Ambassade i Washington, D.C.

Emnet for denne dialog var forslaget om en fælles indsats for en ny doktrin, Mutually Assured Survival (Gensidigt Garanteret Overlevelse), der skulle erstatte MAD. LaRouches forslag, der blev udlagt i en række rapporter af Fusion Energy Foundation og *Executive Intelligence Review*, samt fremlagt på en række store, internationale konferencer i Washington og i europæiske, asiatiske og sydamerikanske hovedstæder – LaRouches forslag opfordrede til en revolution inden for videnskab og fysisk økonomi – og en afslutning på den Kolde Krig på gensidigt fordelagtige betingelser. LaRouche, der stadig boede i New York, tog ofte til Washington i årene 1981-1983, hvor han mødtes med sin sovjetiske modpart, og dernæst personligt aflagde rapport til en højtplaceret regeringsperson i det Nationale Sikkerhedsråd (NSC), Richard Morris, der var en topplaceret assistent til dommer i det Nationale Sikkerhedsråd, William Clark. Der blev indgivet skriftlige rapporter til NSC om samtlige besøg.

I 1988 fortalte Richard Morris, der var karaktervidne for LaRouche i den Føderale Domstol i Alexandria, Va., at LaRouche og hans medarbejdere havde været involveret i syv, klassificerede, nationale sikkerhedsprojekter på vegne af Reagan-regeringen – inklusive SDI-projektet.

Den 23. marts 1983 sluttede Ronald Reagan en landsdækkende tale i fjernsynet fra det ovale kontor (Det Hvide Hus) med den følgende meddelelse:

I løbet af de seneste måneder ... har mine medarbejdere ... understreget nødvendigheden af at bryde ud af en fremtid, hvis sikkerhed udelukkende beror på

offensiv gengældelse. I løbet af disse diskussioner er jeg blevet mere og mere dybt overbevist om, at den menneskelige ånd må være i stand til at hæve sig over at forholde sig til andre nationer og mennesker ved at true dem på deres eksistens. Ville det ikke være bedre at redde liv, frem for at hævne dem? Er vi ikke i stand til at demonstrere vore fredelige hensigter ved at anvende alle vore evner og opfindsomhed til at opnå en virkelig, varig stabilitet? Det tror jeg, vi er – i sandhed, det må vi!

Efter omhyggelige rådslagninger med mine rådgivere, inklusive Generalstabscheferne, mener jeg, der findes en vej. Lad mig dele med jer en fremtidsvision, der tilbyder håb. Det er, at vi indleder et program for at imødegå den ærefrygtindgydende, sovjetiske missiltrussel med tiltag, der er defensive. Lad os vende os mod selve den teknologiske styrke, der var oprindelsen til vor storslåede, industrielle basis ... Hvad, om frie folk kunne leve trygt i bevidstheden om, at deres sikkerhed ikke beroede på truslen om omgående, amerikansk gengældelse for at afskrække et sovjetisk angreb; at vi kunne afbryde og destruere strategiske, ballistiske missiler, før de nåde enten vor egen eller vore allieredes landjord? ... Er det ikke enhver investering værd at befri verden fra truslen om atomkrig? Det ved vi, at det er!

... Jeg er helt klar over, at forsvarssystemer har begrænsninger og rejser visse problemer og flertydigheder. Hvis de kombineres med offensive systemer, kan de blive anset for at være en aggressiv politik, og det er der ingen, der ønsker. Men, med disse betragtninger på sinde, opfordrer jeg det videnskabelige samfund i vort land, dem, der gav os atomvåben, til nu at vende deres store talenter mod menneskeheden og verdensfredens sag; at give os midlerne til at gøre disse atomvåben uskadelige og overflødige ... Vi søger hverken militær overlegenhed eller politisk fordel. Vort eneste formål – et formål, der deles af alle folkeslag – er at søge måder til at mindske faren for atomkrig.

Præsident Reagan sluttede sit historiske budskab med en forsigtigt optimistisk bemærkning:

Amerikanere, i aften lancerer vi en indsats, der i sig bærer løftet om at ændre den menneskelige histories gang. Der vil være risici, og resultater tager tid, men jeg er overbevist om, at vi kan gøre det. Idet vi krydser denne tærskel, beder jeg om jeres bønner og jeres støtte.

Lyndon LaRouche lykønskede øjeblikkeligt præsident Reagan for hans modige meddelelse og erklærede:

For første gang, siden den cubanske missilkrise sluttede i 1962, er der, endelig, håb om, at det termokleare mareridt vil blive afsluttet inden for dette årti. Kun højtplacerede regeringsfolk, eller en privat borger, der har en så intim viden om detaljer i den internationale, politiske og strategiske situation, som jeg har det privilegium at sidde inde med, kan blot begynde at gøre sig forestillinger om den gennemgribende virkning, som præsidentens Tv-tale i går aftes vil få i hele verden.

Under instruktion fra præsident Reagan, og få dage efter talen den 23. marts, 1983, overbragte forsvarsminister Caspar Weinberger formelt den sovjetiske regering et forslag om, at de to nationer skulle samarbejde for at udvikle og opstille et strategisk, ballistisk forsvarssystem.

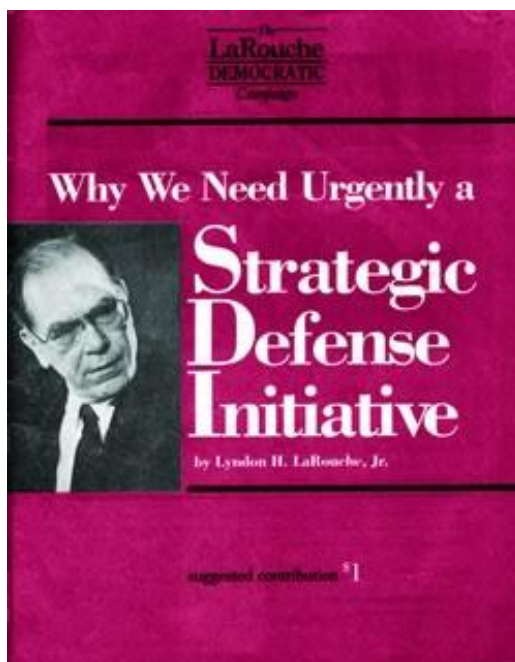
Tilbageslag

Selv før præsident Reagans historiske tale fandt sted, rykkede kræfter i London, Moskva og Washington, med voksende desperation, ud for at forhindre præsidenten i at lancere sit Strategiske Forsvarsinitiativ.

I Moskva skiftede holdningen til LaRouches kanal ad bagvejen markant, da generalsekretær Leonid Bresjnev døde i november 1982 og blev afløst af mangeårige KGB-direktør Juri Andropov. Selv om Andropov blev syg i midten af 1983 og døde den 9. februar 1984, så faldt hans kortvarige position som den sovjetiske leder sammen med Reagans SDI-tilbud.

Af en hel mængde årsager, som blev forklaret af LaRouches sovjetiske samtalepartner, hr. Shershnev, afviste Andropov Reagans tilbud. Andropov frygtede til dels, at USA ville gennemleve en bølge af videnskabelige og teknologiske gennembrud, som ville blive absorberet i den generelle, civile økonomi på måder, der ville lade Sovjetunionen tilbage i støvet. Han havde også fået vandtætte garantier fra førende britiske og amerikanske, politiske beslutningstagere, inklusive Henry Kissinger, Walter Mondale og Bush-familien, for, at Reagan ville blive forhindret i at vedtage SDI-programmet, der var så tæt forbundet med Lyndon LaRouche.

Selv efter Reagans SDI-tale fik Sovjetunionen fortsat forsikringer om, at programmet ville blive forhindret internt i den amerikanske regering. I stedet for at tage imod Reagans tilbud om SDI-samarbejde, vedtog Moskva en fjendtlig-aggressiv politik med opposition, der også omfattede en spærreild af mediebagvaskelse mod Lyndon LaRouche, inklusive krav om hans fjernelse.

År senere bekræftede Richard Morris over for denne artikels forfatter, at, på selve dagen for præsidentens SDI-tale, havde James Baker III, præsident Reagans daværende stabschef, forsøgt at sabotere, at bemærkningerne om missilforsvarssystemet blev meddelt, idet han fjernede dem fra det endelige udkast til præsidentens tale, blot få timer før den planlagte Tv-tale. I et totalt brud med protokollen gik nationale sikkerhedsrådgiver Clark uden om Baker og gik direkte til præsidenten for at opfordre ham til at genindføre det tre minutter lange afsnit i talen. Reagan blev hurtigt enig med Clark.

Men det seneste forsøg fra Bakers side på at sænke projektet, og som reflekterede Bush' ubøjelige modstand mod SDI, havde sine konsekvenser. Lige fra begyndelsen blev LaRouche-Reagan-Teller-planen om et fælles amerikansk-sovjetisk, videnskabeligt samarbejde om missilforsvarssystemer, der var baseret på nye, fysiske principper, saboteret – både internt og eksternt – overalt, hvor man så.

Bush versus LaRouche

Der er stadig ubesvarede spørgsmål omkring valget af George H.W. Bush, der dannede par med Ronald Reagan som dennes vicepræsidentkandidat ved valgene i 1980. Ligesom LaRouche havde Reagan været en skarp, offentlig kritiker af den Trilaterale Kommission og dens politik med kontrolleret disintegration af verdensøkonomien. Bush havde været et aktivt medlem af denne Trilaterale Kommission helt frem til umiddelbart før sin egen 1980-kampagne for GOP's¹ nominering. Til trods herfor blev Reagan, på republikanernes nomineringskonvent, efter at have afvist et forslag om at udnævne Gerald Ford til sin med-kandidat i det, der offentligt blev betegnet som et arrangement for et med-præsidentskab, overtalt til at udnævne Bush som det mindste af to onder. Det var en tragisk og unødvendig fejltagelse, da Reagan var meget populær og bogstavelig talt sikret et jordskredsvalg – uden en Ford eller Bush med på stemmesedlen.

Den 30. marts 1981 blev Ronald Reagan skudt af John Hinckley på vej ud fra Washington Hilton Hotel. Præsident Reagan havde kun beklædt embedet i 69 dage, da han næsten blev dræbt for morders hånd. Selv om præsidenten overlevede skudepisoden, svækkede den ham, og det tilvejebragte en åbning for Bush-teamet til at udøve mere og mere kontrol over Reagan-præsidentskabet efterhånden, som tiden gik. Bush-fraktionens mulighed for at sabotere Reagan-LaRouche-samarbejdet om SDI udgjorde det element af intern sabotage af Reagan-præsidentskabet, der fik de største konsekvenser.

Bush-organisationens, inklusive de neokonservatives, vrede mod LaRouche og hans succesfulde partnerskab med præsident Reagan førte til lanceringen af en falsk undersøgelse for kriminel aktivitet af LaRouche og hans medarbejdere, der kulminerede i razziaerne den 6.-7.

Se også LPAC-video fra 2011, *Strategic Defence of Humanity*,

<https://www.youtube.com/watch?t=22&v=-iy-LnZWJ2Q>

oktober 1986 på LaRouche-bevægelsens kontorer i Leesburg, Virginia, af over 400 føderale, delstats- og lokale politibetjente, der blev bakket op af amerikanske, militære, bevæbnede specialenheder (SWAT). En personlig kommunikation fra LaRouche til præsident Reagan, så vel som også en intervention fra LaRouches allierede i de amerikanske efterretningstjenester og præsidentskabet, forhindrede et blodbad og mord på LaRouche.

Razziaen repræsenterede imidlertid afslutningen, i al væsentlighed, af Reagans præsidentskab. Reagans sidste handling på vegne af den fælles, strategiske dagsorden med LaRouche fandt sted i den selv samme uge, hvor Leesburg-angrebet fandt sted. I Reykjavik, Island, hvor Reagan befandt sig på et topmøde med daværende, russiske generalsekretær Mikhail Gorbatsjov, en protegé af Andropov, afviste Reagan Gorbatsjovs forhandlingsindlæg om at droppe SDI til gengæld for en aftale om en skarp reducere af atomvåbenarsenalerne. Tro mod sit forpligtende engagement over for LaRouches forslag om et stråleforvar, nægtede Reagan at opgive sin vision om Gensidigt Garanteret Overlevelse og den nye revolution i fysiske videnskabsprincipper, som var essensen i forslaget.

Kampen om det Strategiske Forsvarsinitiativ var en kamp internt i præsidentskabets institution. Lyndon LaRouche smedede en alliance med præsidenten om en politisk strategi med en historisk mission, der ændrede historiens gang. Alt imens SDI blev saboteret, gennem Juri Andropovs, Henry Kissingers, George H.W. Bush' og andres forræderi, så skulle arven fra denne indsats senere udspille sig under Bill Clintons præsidentskab, hvor LaRouche atter blev kaldet for at gøre tjeneste som en afgørende kanal til russiske, videnskabelige kredse og kredse i den russiske regering, der forstod den store, fortabte chance i 1983 og søgte at genoplive samarbejdsånden mellem Washington og Moskva under andre omstændigheder, men på baggrund af de samme principper.

Denne artikel forekommer første gang i Executive Intelligence Review (EIR) 29. maj, 2015.

Artiklen har ikke tidligere været udgivet på dansk.

¹ GOP: Grand Old Party; det Republikanske Parti